

naturligvis en anden Grund, nemlig at naar Regnen stod stærkt paa, saa trængte den efterhaanden igjennem Murene; selv de bedste Mursten har det viist sig ikke vare istand til at holde Tugtigheden ude. Dette er selvfølgelig noget Andet, og Noget, som jeg ogsaa tror, at Marineministeriet er blevet opmærksomt paa. Det gjælder ikke alene Tjyrbetjentenes Vokiger, men ogsaa Tjyrtaarnene, og som sagt, jeg har hørt, at Marineministeriet kjender dette Forhold og er isærd med at gaa oven til det utvivlsomt ene Rette at anvende Granit istedetfor brændte Sten til Tjyrtaarnene. Naar Regnen paa disse udsatte Ryster staar i flere Dage stærkt paa en saadan Murstensflade, trænger Tugtigheden ind i Muren, og naar Veiret saa slaar om til Frost, sprænges der Revner og Sprækker i Muren, hvor igjennem Tugtigheden trænger ind i stor Maalestof, saa at Uvgningen hurtig udelægges. Granitten derimod er stærk nok til at holde Regnen ude. — Naaget jeg har den Mening, at det ved denne 2den Behandling ikke er hensigtsmæssigt at komme for dybt ind paa at diskutere Marineministeriets Bevillinger paa § 26, da den ærede Ordfører har udtalt, at mange af de Poster, som ere opførte der, først ville blive omtalte ved 3die Behandling, og jeg altsaa mener, at det er bedst at lade dettes Omtale vente til den Tid, er der dog eet Spørgsmaal, hvorom jeg vil tillade mig en Henstilling til den høitærede Minister. Det angaar Forslaget om en Bevilling af 82,000 Kr. til en Udfibningsstation for Torpedobaade ved Frederiksfund. Bevillingen er foreslaaet udsat, ikke bevilget for iaar, og da det altsaa maatte kan antages, at denne Bevilling ikke vil blive givet iaar, vil jeg bede den høitærede Minister udtale enten nu eller ved en senere Leilighed eller tage under Overveelse, om det valgte Sted virkelig er det bedste Sted til en Station af denne Art, om det ikke ligger for langt inde i Højsjorden, og om det ikke var bedre, at man valgte et Punkt, der laa nærmere ved Højsjordens Udlob. Jeg udtaler, som sagt, ikke noget Bestemt derom, men jeg beder den høitærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under fornyet Overveelse.

Krigs- og Marineministeren (Navn):

De fleste Ændringsforslag, som fandtes paa § 22, ville jeg at være stilledet af det hele Udvalg. Noget Saadant har jo stadig været Tegn paa, at om saadanne Ændringsforslag har der været Enighed mellem Udvalget og Ministeren, og det er ogsaa denne Gang Tilfældet. Der er imidlertid et Ændringsforslag, hvorom det Sagte

ikke gjælder, det er det første til § 22 stilledet om Forstærkningens Indkaldelse. Det gjør mig ondt at se, at Flertallet i dette Tilfælde endog er større end det sædvanlige, idet to ærede Medlemmer, der ellers pleie at stemme med Mindretallet, have sluttet sig til Flertallet. Jeg har imidlertid ment, at det var nødvendigt for mig som Krigsminister at stille dette Forslag, idet § 28 i Hærloven af 6. Juli 1867 lyder saaledes: „Ved hver Forstærkningsbataillon kan hvert andet Aar afholdes større Øvelser paa 15 Dage med indtil 400 Underkorporaler og Menige af de yngste Aargange.“ Naar Hærloven siger, at en saadan Indkaldelse kan ske, saa kan man dog ikke antage, at den rette Fortolkning skal være, at det aldrig skal kunne ske, og det maa jo erindres, at denne Bestemmelse i Hærloven af 1867 aldeles ikke er bleven ændret ved Revisionen i 1880. Som det blev bemærket af det ærede Medlem for Frederiksborg 1ste Valgkreds (Thomsen), hvis Argumenter jeg af og til maa komme til at gjentage, har Forslaget tidligere været stillet og er blevet forkastet af Riksdagen, men Forholdene vare ganske anderledes dengang end nu, idet de Argumenter, der dengang anførtes imod denne Foranstaltning, aldeles ikke nu gjælde. Det ene var den Staausel, man mente, der kunde vises mod det Mandskab, som havde deltaget i Krigen, men dette Argument kan ikke gjælde mere; det andet Argument bestod i, at Posterne som Kaptainer og Lieutenanter kun delvis vare besatte, men dette gjælder heller ikke mere, og endelig det tredje Argument, som man nævnte, var, at det var rimeligt at vente med Indkaldelsen til den nærførestaaende Hærevision. Alle de Argumenter, som anførtes forrige Gang, da Forslaget forelaa, gjælde altsaa ikke længere, og i Henhold til Bestemmelsen i Hærloven har jeg anset det for nødvendigt at fremkomme med Forslaget. Jeg er enig med, hvad der blev anført af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) i, at Forstærkningen ikke vil gjøre den Gavn nu, som naar man har Fæstninger, til hvis Forsvar den kan anvendes, og man ser ogsaa her den overordentlige Nytte, vi vilde høste ved at faae et fast Punkt for Hæren, idet hele Forstærkningen da kunde komme til en ganske anderledes fyldig Anvendelse, end den nu kan komme til. Men, idet jeg siger dette, mener jeg dog alligevel, at det vilde være at gaa for vidt at mene, at Forstærkningen ikke har nogen Nytte under de nuværende Forhold, og jeg mener derfor, at i Tilfælde af Fredsbrud ville de yngste Aargange af Forstærkningen strax blive indkaldte og Forstærkningsbataillonerne sat paa Krigsfoed. Men